

› která si vyžádala investici přesahující částku 1 mld. Kč.

K úkolům z pozice vlastníka vodohospodářské infrastruktury tak město Plzeň plně převzalo i odpovědnost vyplývající z pozice provozovatele. Taktéž zodpovědnost za tvorbu prostředků na obnovu infrastruktury přešla v končeném důsledku na město Plzeň. Jako městem vlastněná společnost si na ně ve Vodárně Plzeň sami musíme vydělat řádnou provozní praxi a minimalizaci provozních nákladů.

■ **Nestojí tedy otázka tak, že nejde ani tolik o to, kdo vodovod a kanalizaci provozuje, jako hlavně o to, jak kvalitní a efektivní takové provozování je? Což je i na posouzení spotřebitelů, tedy hlavně domácností, a nikoliv pouze politiků?**

**Oldřich Vlasák:** SOVAK ČR dlouhodobě prosazuje neutralitu jednotlivých provozních modelů, které by se měly posuzovat čistě na základě dosahované efektivity provozování a kvality poskytovaných služeb koncovým zákazníkům včetně rozsahu doprovodných činností jdoucích nad rámec zákona.

V první řadě by efektivitu provozování měl posuzovat vlastník infrastrukturního majetku, zda v rámci nastavené výše plateb za vodné a stočné nedochází k navyšování provozních nákladů na úkor tvorby prostředků na obnovu infrastruktury a samozřejmě i provozního zisku, který slouží k nutnému rozvoji samotné provozní společnosti.

Dlouhodobě se ukazuje, že nejlepším nástrojem pro zajištění skutečně efektivního provozování při minimalizaci plateb za vodné a stočné je koncesní řízení na provozovatele vodohospodářské infrastruktury. Efektivitu provozování musí rovněž posuzovat i MZe coby regulátor oboru, který v konečném důsledku zodpovídá za vynaložené dotační prostředky investované do našeho oboru.

Zda by efektivitu provozu měl oceňovat i konečný spotřebitel, je otázkou. V České republice spotřebitele primárně zajímá koncová cena, náš obor nevyjímá. Na druhé straně širě doprovodných služeb a skutečnost, zda daná obec ze svého rozpočtu (ne) doplácí na provoz vodovodu může být i pro širokou veřejnost indikátorem, zda je provoz vodohospodářské infrastruktury svěřen kompetentnímu provozovateli.

■ **I v této souvislosti patrně roste úloha benchmarkingu, což má být také jedno z hlavních témat listopadové konference Provoz vodovodů a kanalizací. Jenže jak jej objektivně nastavit a jak se řídit jeho výsledky, když nakonec vše skončí u porovnání, ve kterém městě či ve které obci a ve kterém regionu je voda právě levnější?**

**Miloslav Vostrý:** Přestože benchmarking Ministerstva zemědělství vítáme a jeho další rozvoj plně podporujeme, jeho úloha v současné době je spíše v nastavení systému bezchybného sběru vybraných dat od vlastníků a provozovatelů a zhodnocení míry plnění tvorby prostředků na obnovu



Čistírna odpadních vod ve Starém Plzenci

ILUSTRACI FOTO: ARCHIV VODÁRNA PLZEŇ

vodohospodářské infrastruktury. Na posuzování míry efektivity provozování podle sofistikovaných benchmarkingových modelů by bylo nutné stávající benchmarking výrazně upravit. V tomto ohledu však není kam spěchat – vždyť v zemích, které zavedly benchmarking pro posuzování vodohospodářských společností, trval jeho vývoj desítky let.

SOVAK ČR v této oblasti Ministerstvu zemědělství nabízí pomocnou ruku a je připraven se na vývoji aktivně podílet. Pokud by totiž do budoucna měl v českém vodárenství převažovat provozní model, kdy město či obec je vlastníkem a současně provozovatelem vodohospodářské infrastruktury, tak poté bych národní benchmarking MZe zaměřený i na posuzování provozní efektivity napříč oborem viděl jako naprosto nezbytný.

Naopak posuzovat jednotlivé společnosti čistě podle výše plateb za vodné a stočné z mnoha důvodů jednoduše nejde a taková srovnání, byť tolik populární u části veřejnosti i politiků, jsou naprosto nesmyslná.

■ **Změny v legislativě vztahující se k oboru vodovodů a kanalizací jsou poměrně časté. Ale přesto se zeptám: Přáli byste si za SOVAK ČR ještě nějaké další změny?**

**Oldřich Vlasák:** Upřímně řečeno, ze všeho nejvíce bych si přál jistou míru kontinuity, stability – a především předvídatelnosti právního prostředí. Samozřejmě, na některé nové věci je nutné reagovat, například na stále intenzivnější projevy sucha. V tomto případě však jsem pro širokou spolupráci napříč odpovědnými ministerstvy, dotčenými subjekty i odbornou a akademickou obcí v rámci příprav jednotlivých zákonů, nařízení či vyhlášek či posléze v rámci ná-

sledného meziresortního připomínkového řízení.

V řadě případů tomu tak skutečně je. Jako příklad mohu uvést chystanou novelu vodního zákona věnující se suchu. Na druhé straně nevím, co si mám myslet o praxi, když se všemi partnery projednaný návrh zákona je v Poslanecké sněmovně zásadně změněn pozměňovacím návrhem podaným poslancem ze stejné politické strany, která zároveň řídí i dotyčné ministerstvo, jež tento zákon předložilo parlamentu. To skutečně s transparentností a předvídatelností českého práva nemá nic společného.

Do budoucna bychom se chtěli více zaměřit na ochranu vodních zdrojů před znečištěním a uplatnění principu „znečišťovatel platí“ i v této oblasti. Stávající praxi, kdy například benefity z používání pesticidů v podobě vyššího výnosu plodin realizuje agrární sektor, ale negativní účinky aplikace těchto látek však v plné míře dopadají na obor vodárenství, považují za silně nemorální a dlouhodobě neudržitelný. K dlouhodobé stabilitě a rozvoji našeho oboru by přispěl i cenový výměr Ministerstva financí vydávaný v delším časovém předstihu a nejlépe na delší než pouze na roční časové období.

■ **Na listopadové konferenci v Brně se má také hovořit o kybernetické bezpečnosti oboru...**

**Oldřich Vlasák:** Kybernetická bezpečnost provozu vodohospodářské infrastruktury je velké téma, jehož význam do budoucna jenom poroste. V České republice se v nedávné době terčem poměrně masivního kybernetického útoku stala dokonce i jedna středně velká vodárenská společnost.

I z těchto důvodů jsme se letos v dubnu sešli se zástupci Národního úřadu pro